

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

M

O

L

A

PRAVILICA

MOJA
PRÁVNÍČKA

OŠ OLGE MEGLIČ
MAJ 2017

NAMESTO UVODA

ZMAGA NI VAŽNA

Živela je punčka, ki je imela tako rada svet, da je vsako jutro na ves glas pred oknom zavpila: «Dobro jutro, svet!» To je bila 7-letna punčka Mia. Vsak dan je hodila v šolo ter se družila s prijatelji. Prvi razred je hitro minil in šla je v drugi razred.

Začeli so se učiti računanja do 100. »Joj!« je vzkliknila Mia, ko je videla, da je imela 19 računov v testu narobe. S sklonjeno glavo je odšla domov. Mama jo je vprašala, koliko računov so imeli. Mia je odgovorila, da 20 in se začela jokati. Mama jo je začela tolažiti. Drugi dan je učiteljica povedala, da je natečaj, v katerem lahko sodelujejo. Mia je rekla, da bo sodelovala. »In v čem tekmujemo?« je vprašala Mia. »V pisanju pravljič,« je odgovorila učiteljica. Mia je povedala mami, da bo sodelovala. Mia je napisala kratko pravljičo Svet, v katerem si želim živeti. Napisala je, da si želi živeti v svetu, ki je čaroben. Naslednji dan je Mia učiteljici oddala pravljičo in učiteljica je poslala pravljičo ocenjevalcem. Drugi dan je učiteljica Mii povedala srečno novico: »Mia, zmagala si na natečaju.« Mia je rekla: »Super, a meni ni pomembno zmagati, važno je, da sem sodelovala.«

Nauk zgodbe: Če ti ena stvar ne gre, si v drugi toliko boljši.

Zala Postružnik, 3. B

Pa pogledjmo, kakšne pravljiče so letos nastale izpod peres in domišljije naših mladih ustvarjalcev Olgice. Morda med njimi prepoznate tudi Miino pravljičo.

KAZALO

PRINČEVA ANTONIJA	6
TRIJE ZMAJI IN SEDEM VELIKIH BALONOV	8
ZLATA KNJIGA	8
PRINCESA LILI IN ZLATA PTICA	11
ČAROVNICA V TEŽAVAH	11
RDEČELASA ANA	12
KAM JE ŠLO SONCE?.....	14
MALA MORSKA DEKLICA LILI	17
ČAROVNIK.....	17
RESNI MARKO.....	18
ELEMENTNE VILE.....	18
MIHA IN VELIKONOČNI ZAJEC	19
MIŠA IZ MESTA SIRČEK	20
VESOLJCI	21
ODPRAVA RADOVEDNEGA ZMAJA	23
HANS IN ČUDEŽNO PRADREVO	24
HAJDRA	27
SKRIVNOSTNO BITJE V GOZDU	29
LEDENI PLANET - 1. DEL: LEDENI PRIHOD.....	30
ZGODBA O ČRVIČKU POLDEKU.....	30
KAKO JE ZMAJČEK PREŽIVEL BOŽIČ	33
KAČA KLOPOTAČA	33
RDEČA KAPICA V VELEMESTU.....	34
CIRKUŠKI KLOVN	34
DOLGČAS MALE HOBOTNICE	36
ŽELJA PO SVOBODI	37
MAJHEN, A POGUMEN	39

PRINČEVA ANTONIJA

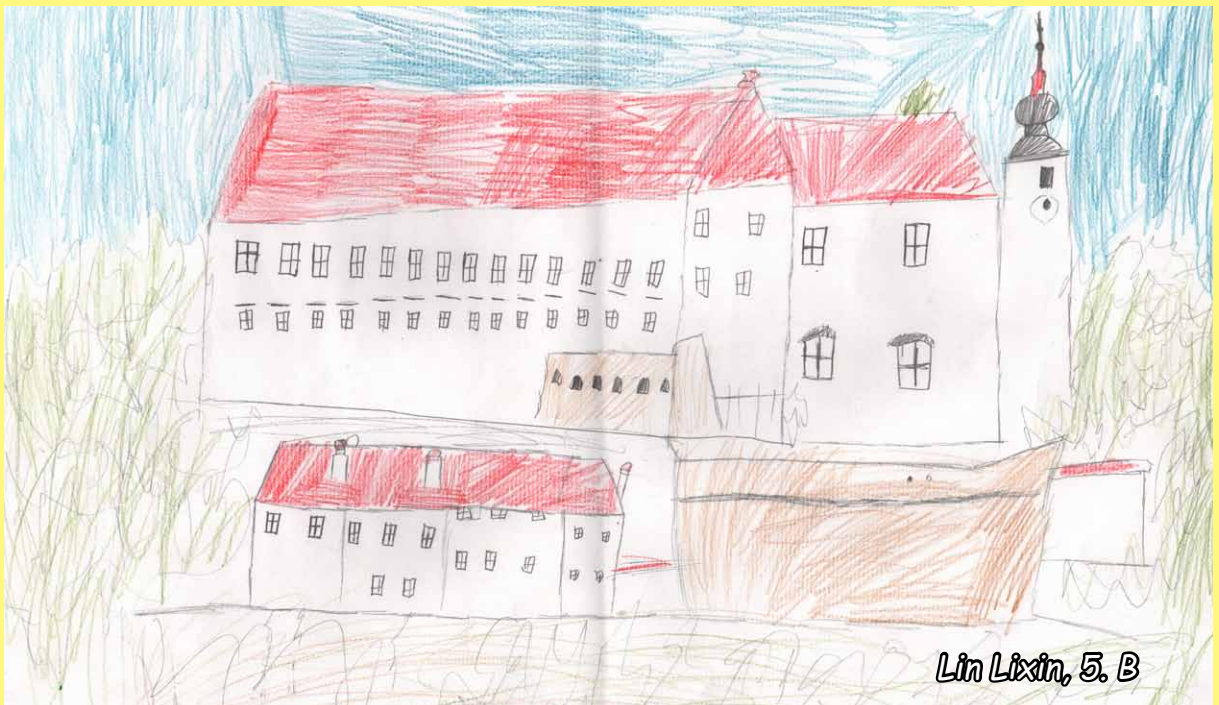
V nekem majhnem mestecu so predavnimi časi meščani komaj čakali oznanilo, kdaj kdaj bo kralj končno predal oblast na svojega sina, princa Jožefa I. Ta pa ni hotel postati kralj, saj bi se za to moral poročiti s princeso, on pa je bil zaljubljen v hčerko čevljarja. Oče mu je rekel, da bo kralj postal samo, če bo nehal misliti na Antonijo in se bo poročil s princeso, ki mu je bila že v otroštvu obljubljena.

Nekega dne je pri kosilu kralj naznanil, da pride izvoljena princesa na grad, da se bosta bolje spoznala in se zaročila, saj je bil dan poroke že določen. Princa je spreletelo in zavedel se je, da bo potrebno nekaj ukreniti.

Princesinega prihoda se princ ni razveselil, a jo je kljub temu lepo sprejel, saj je vedel, da ni ona kriva, ampak da so to načrti njunih staršev. Po mestu se je začelo govoriti o zaroki in prihajajoči se poroki, kar je povzročilo veliko veselja, saj bi bil to največji dogodek za tako majhno mesto. Vse govorice je slišala tudi Antonija in bolelo jo je srce, čeprav je verjela princu, da ljubi le njo.

Ko je neke noči prišel do nje, je videla v njegovih očeh zaskrbljenost. Povedal ji je, da je edina pot do njune sreče ta, da pobegneta. Jožef ji je opisal načrt, a za Antonijo se je zdel prenevaren, saj bi ponoči s kraljevo jadrnico odplula na sredino reke in potem skočila vanjo, jadrnico pa bi odneslo do mogočnega slapa, kjer bi se med padcem v globino razbila. Vsi bi mislili, da sta mrtva, zato ju ne bi iskali. In tako bi živela srečno nekje daleč od tu.

Na gradu so se začele priprave na poroko, ki se je zelo naglo bližala. Princesi so šivali obleko, princu suknjič, pripravljati so začeli slavnostno dvorano za poroko, s kuharji so se dogovarjali, kaj bodo jedli. Tako je mineval še zadnji teden pred poroko.

Dva dni pred poroko pa je bil čas za pobeg. Princ je sicer s težkim srcem zapustil domače mesto, a je bila ljubezen močnejša. Ko je mesto prekrila trda tema, je ladja izplula proti sredini reke. Ko je bila že blizu slapa, sta Jožef in Antonija skočila v vodo in odplavala na drugo stran reke, kjer se je razprostiral temen gozd in kjer ju je čakal konj za nadaljnjo pot.

Nekateri meščani in ribiči so videli veliko jadrnico, ki je z veliko hitrostjo plula proti slapu in začeli klicati, naj ustavi. A nihče jih ni slišal. Kričanje je zbudilo tudi kralja, ki je na balkonu zagledal svojo jadrnico in se prestrašil. Ko pa je zgrmela po slapu v globino, se je spomnil sinovih besed: »Raje umrem, kot da oženim dekle, ki ga ne ljubim!« Ukazal je poiskati sina, a ga niso našli. Vse njegove slutnje so se uresničile. Zbolel je in ni več vstal. Jokal je in ni si mogel odpustiti, saj se sploh ni zavedal, kaj je storil sinu.

Princ si je z Antonio našel ljubek dom v neki oddaljeni vasi, kjer ju ni nobeden poznal, zato sta lahko živela srečno življenje, dokler zgodba o nesrečnem princu in umirajočem očetu ni prispela tudi tja. Princu se je oče zasmilil in ga je sklenil obiskati. Ko je oče zagledal sina, se je razjokal, padel na kolena ter prosil odpuščanja za vse, kar mu je storil. Princ mu je odpustil, saj je videl, kako se je oče postaral in kako slaboten je. Drugi dan so priredili veliko slavo, na katerem sta se princ in Antonija poročila, oče pa je lahko zadovoljen prepustil prestol srečnemu sinu.

Sara Rosalia Gutschi, 9. A

TRIJE ZMAJI IN SEDEM VELIKIH BALONOV

Pred davnimi časi so živeli zmaj Jure, zmaj Albert in zmaj Leon.

Zmaj Jure je hotel že od rojstva leteti, a je bil premajhen. Albert je bil lenuh, ni hotel leteti in je samo ležal. Najstarejši pa je lovil hrano. Nekega dne je zmaj Jure odšel. Zmaj Albert in zmaj Leon sta ga iskala. Medtem se je Jure izgubil in prišel je do čudežnega velikega balona, ki je bil zelene barve. Usedel se je na balon in z njim odskakljal do oranžnega balona. Jure je oranžnemu balonu potožil, da bi rad letel. Oranžni balon ga je poslal do modrega balona. Prišla sta do modrega balona. Tam so bili tudi roza, rdeči in rjavi balon. Jure je vsem povedal, da bi rad letel. Baloni so mu rekli, da mu izpolnijo željo, če jim bo pomagal ozdraviti sedmi črni balon. Jureta je zanimalo, kako naj mu pomaga. Vsi so mu odgovorili, da s srcem. Jure ni vedel, kaj naj to pomeni. Ko je videl črni balon, je postal zelo žalosten. Začel je jokati. Ko je zmaju Juretu padla kapljica solzic na črn balon, je črn balon naenkrat oživel.

Jure je vesel in zadovoljen odletel k svoji družini.

Taj Sledič, 3. B

ZLATA KNJIGA

Nekoč je bila na gradu Borl kraljeva knjižnica. V njej je bilo na milijone knjig. Ena izmed njih je bila čarobna. V knjižnici je bila tudi zlata sova. Sova je varovala čarobno knjigo pred zlom. Nekega dne je zlo napadlo grad Borl in izmaknilo zlato knjigo. Sova je odletela. Kralj in kraljica sta si pela žalostno pesem:

Kje knjiga si?

Kje sova si?

Oh, oh, knjiga,

kje si...?

Sova je priletela skozi okno in ju potolažila: »Jaz bom rešila zlato knjigo.«

Zlata sova je odletela. Šla je do gradu zla. Pogledala je skozi okno. Videla je Garganona, kako dela napoj, da bi zlato knjigo spremenil v vodno knjigo pošasti. Sova si je rekla: »Hu, hu, ne boš je dobil.« Zdrvela je skozi okno. Garganon jo je videl. Poklical je stražo in vojsko. Sova je zasijala kot sonce. Vsi vojaki, straža in Garganon so obležali. Sova je s knjigo v krempljih odletela.

Zlo je bilo premagano za vedno.

Sova je odnesla knjigo h kralju in kraljici in srečno so živeli do konca svojih dni.

Timotej Mlakar 2. B

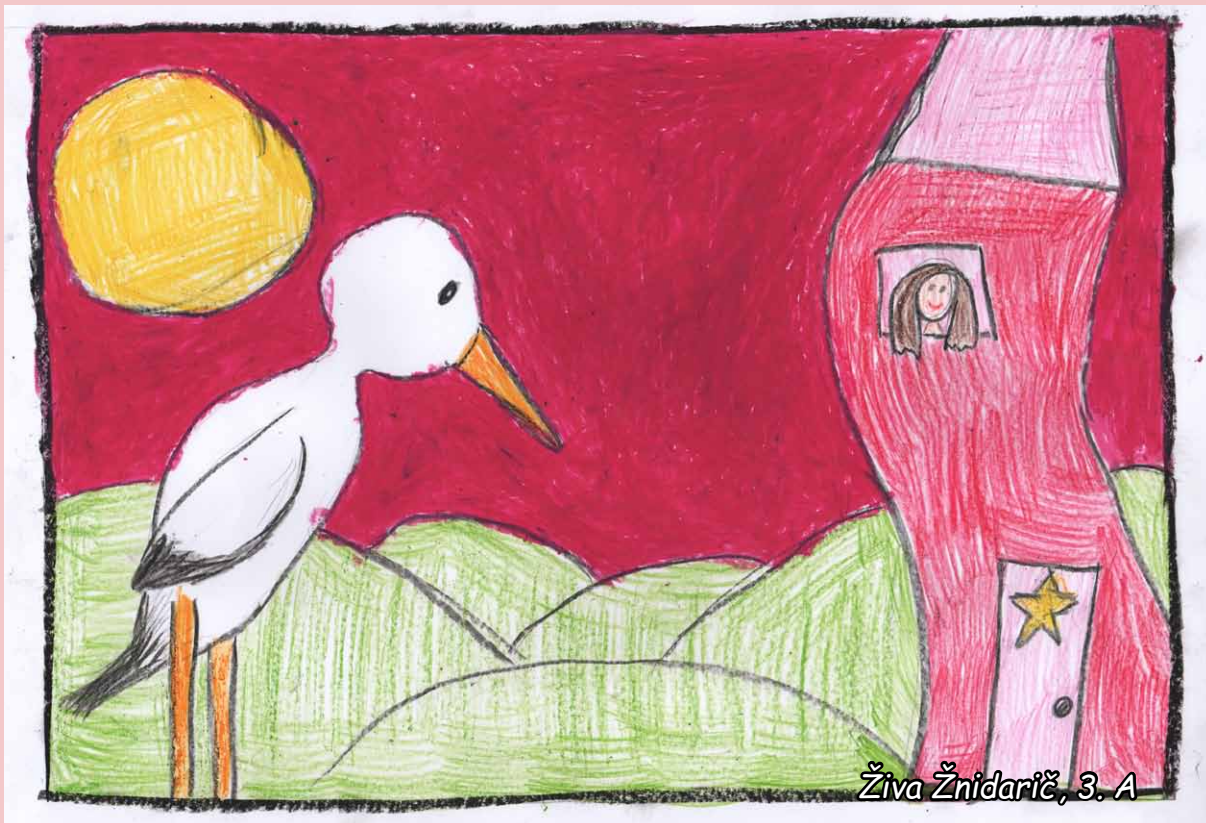

Bruno Bali, 5. A

Lara Simončič, 5. A

Živa Žnidarič, 3. A

Ela Vidovič, 3. B

PRINCESA LILI IN ZLATA PTICA

Nekoč je živel prelepa princesa Lili. Njena palača je stala v Bohinju. Nekega dne se je odločila, da gre v gozd. Naenkrat je slišala glas največjega čarovnika Gromsa, ki je vse, kar mu je prišlo pred oči, spremenil v drevesa. Princeso je postalo zelo strah, saj ni mogla oditi. Hotela je rešiti gozd. Mimo je priletela zlata ptica. Ptica ji je rekla: »Morala boš opraviti eno nalogo. Daleč proč je star grad. V njem živi hudobna čaravnica, ki mi je ukradla moje zlato ogledalo. Prinesi mi ga in čarovnika ne bo več.

Princesa je rekla: »V redu, prinesla ti bom ogledalo.« Odšla je ter hodila in hodila. Stemnilo se je, a princesa ni odnehala. Na tleh je zagledala prstan in nato še gospo, ki ga je iskala. Princesa ji je rekla: »Gospa, našla sem vaš prstan.« Gospa se je princesi zahvalila in jo vprašala, kaj počne tukaj. Princesa ji je vse razložila. Gospa je ponudila, da ji bo v zahvalo pomagala. Skupaj sta odšli na grad hudobne čaravnice. Hudobna čaravnica ju je zagledala in jima rekla: »Verjetno sta prišli po ogledalo.« Oni dve pa sta rekli: »Da, po ogledalo sva prišli.« Čaravnica jima je obljubila, da bo vrnila ogledalo, če jima v eni uri uspe počistiti celo palačo. Onidve pa sta rekli: »Da, počistili bova celo palačo.« Čaravnica jima je rekla: »Ne pozabita, v eni uri mora biti cela palača počiščena.«

Gospa je rekla princesi: »Moj prstan je čaroben.« Zavrtela je prstan in v eni uri je bila cela palača počiščena. Čaravnica jima je vrnila ogledalo. Princesa je vesela odšla k ptici, gospa pa nazaj v svoj dom.

Ko je ptica zagledala princeso, ji je rekla: »Končno si prišla. Mislila sem, da se nikoli več ne boš vrnila.« Princesa ji je vrnila ogledalo in zlata ptica je čarovnika začarala v njegov grad ...

Tiana Mlakar 2. B

ČAROVNICA V TEŽAVAH

Nekoč je živel vila. Bila je zelo osamljena.

Nekega dne je šla na trg in srečala čaravnico. Čaravnica je imela zraven tri škrate. Vila se je na začetku bala čaravnice, a je kmalu premagala strah. Čaravnica se je predstavila kot Kika in povedala, da je njena prijateljica v težavah. Vila jo je vprašala, kje je točno. Čaravnica jo je odpeljala v gozd. Vila je videla čaravnico, ki se je oprijemala veje, da ne bi padla v prepad. Vila je rekla: »Drži se.« Nato je odletela v gozd. Ko se je vrnila, je v roki držala dolgo vejo. Čaravnica se je prijela palice in Vili povedala, da ji je ime Sanja. Čaravnica Kika in vila sta jo potegnili gor. Sanja se je zahvalila in skupaj so odšle domov, kjer so imele čajanko.

Po čajanki sta čaravnici Kika in Sanja odšli domov. Vila jima je mahala. In srečno so se družile do konca svojih dni.

Klara Gabrovec, 3. B

RDEČELASA ANA

Nekoč se je v majhni vasici rodila deklica z imenom Ana. Bila je drugačna od ostalih otrok, zato so jo zmerjali, da je čarovnica, saj je imela dolge rdeče lase. Pravili so ji, da ji je lase pri rojstvu pobarvala čarovnica. Zato ni imela prijateljev. Ana je bila zelo žalostna in osamljena.

Doma se njeni starši večkrat niso zmenili zanjo, saj je bila drugačna od svojih sester in bratov, ki so si bili med seboj na las podobni. Ana je vedno bolj trpela, cele noči bedela, saj ni mogla zaspati.

Ko je imela 15 let, se je odločila, da bo zbežala od doma in šla daleč stran od vasi-ce. Hodila je tri dni in tri noči, ko je končno prišla na lepo jaso ter sedla na skalo. Čprav že dolgo ni slišala nobene grde besede, je začela jokati. Bila je osamljena. Njen jok je slišal majhen in suh pajek, ki se ji je previdno približal. Ko je zaslišala glasek, se je Ana ozrla predse in videla pajka, ki jo je debelo gledal in nato spregovoril. Ana se je ustrašila in potisnila pajka s skale. Ta pa se je ujel na Anin palec na nogi in rekel: »Ne boj se deklica ljuba, nič ti ne bom storil. A smem vprašati, zakaj jočeš?« Ana se je pomirila in mu povedala celo zgodbo, kako so jo v šoli zbadali, da je osamljena in da jo njena lastna družina ne mara kaj preveč. Vse to pa zaradi njenih rdečih las, saj je drugačna in nikoli je ne bodo sprejeli: »Poglej me, grozna sem, kot čarovnica!« Pajek pa je rekel: »Kar je normalno za pajka, je kaos za muho! Izvoli!« V roke ji je podal zlato ogledalce in Ana je lahko prvič videla svoj obraz, ki so ga krasili lepi rdeči lasje. Kar zrla je v zlato ogledalce in se ogledovala v siju polne lune. Njeni dolgi rdeči lasje, ki so segali do tal, so se lesketali, njena rdečebelna obleka se ji je lepo podala in zgledala je prelepo. »Saj to je moj obraz, to sem jaz!« je zaklicala. »Ja, točno tako, to si ti - edinstvena in prelepa, kot te rože!« In pajek je pomolil eno od svojih osmih nog proti rdečim cvetlicam, ki so rastle ob skali in ji eno podaril. »Deklica, ne dovoli, da te mnenja ostalih tako prizadenejo. Ni važno, ali imaš veliko prijateljev ali nobenega, ni važno, če imaš črne ali rdeče lase. Kar je res pomembno, je to, da si, kar si in da se sama sebe sprejemaš točno takšno, kot si, ker si edinstvena in prelepa ne glede na to, kar ti govorijo drugi. Bodi vesela, da si tako drugačna od ostalih! Pomisli, kako bi bilo, če bi bili vsi ljudje enaki? Enostavno dolgočasno!«

Ana se je zasmejala, skočila s skale, se zahvalila pajku in vesela odšla v svet. Leta so minila in Ana se je nekega lepega dne poročila s prav posebnim fantom, drugačnim fantom in zdaj skupaj spreminjata svet s svojo drugačnostjo.

Nika Fridauer, 9. A

KAM JE ŠLO SONCE?

Nekega poletnega dne so se na igrišču družili štirje prijatelji. Bili so najboljši prijatelji. Ker so se že začele počitnice, so se družili vsak dan. Ko se je zmrabilo in je sonce zašlo, so jih starši poklicali, da so odšli spat.

Otroci so vedno hitro zaspali in se hitro zbudili. Zjutraj so pojedli zajtrk, dopoldan pomagali staršem, nato so pojedli kosilo ter se odšli igrati na igrišče. Zelo so se razumeli in bili žalostni, če se kateri dan niso mogli skupaj igrati.

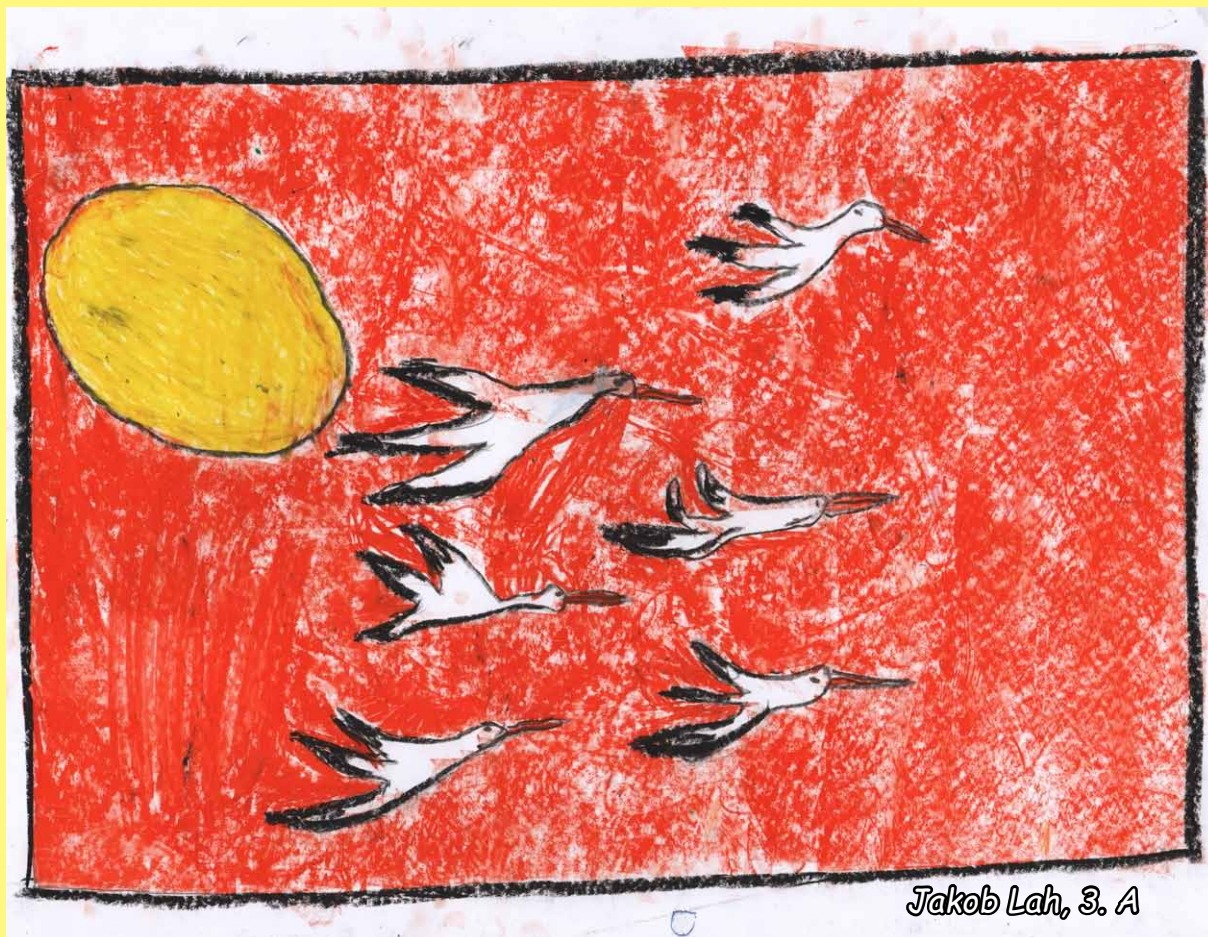
Nekega dne so se dobili in razmišljali, da če sonce ne bi nikoli zašlo, bi se lahko dlje časa igrali. Skovali so načrt. Poslovali so se in odšli domov. Svojim staršem so povedali, da gredo na daljši pohod. Rekli so: »Poiskat gremo sonce!« Pripravili so svoje nahrbtnike in ko je sonce zašlo, so se otroci odpravili pustolovščini naproti. Odšli so poiskat sonce. Vedeli so, da bo pohod dolg, zato so si pripravili tudi hrano in vodo. Hodili so že več ur. Naenkrat so na nebu zagledali nekaj zelo svetlečega. Mislili so, da so našli sonce. Začeli so se veseliti. Svetloba se jim je začela približevati. Bolj blizu je bila, tem bolj čudno se jim je zdelo to sonce. Čez čas so ugotovili, da to ni bilo sonce, bila je samo skupina kresničk. Kresničke so odfrčale, otroci pa so odšli naprej. Bili so žalostni, a so še z večjo voljo hodili do cilja. Ko je luna bila že na vrhu neba, so nekje v daljavi zagledali še nekakšno luč. Podobna je bila soncu. Postajala je vedno večja in večja. Otroci so stekli do svetlobe z upanjem, da je to sonce. Na žalost tudi tokrat ni bilo sonce. Bil je Ogenjček. Pozdravili so se. »Kam hitite tako pozno?« je zanimalo Ogenjčka. Otroci so mu povedali, da iščejo sonce in odhiteli po poti naprej. Prijatelji so se med hojo pogovarjali, da jim je čas hitreje minil. Nato pa jih je videla Luna. »Kam pa kam, otroci?« jih je nagovorila Luna. Prijatelji so malce plašno odgovorili, da gredo poiskat sonce. Če bo sonce bolj dolgo na nebu, se bodo tudi oni lahko bolj dolgo igrali. »Tudi jaz sem pomembna in tudi jaz moram biti na nebu čez noč!« jim je pojasnila Luna. Otroci pa so ji odgovorili: »Mi imamo rajši sonce, saj je podnevi bolj toplo in svetlo. Tudi igramo se lahko. Ponoči pa moramo spat.« Luna je bila užaljena, otroci pa so odhiteli naprej. Bili so že na koncu s svojimi močmi, pa še jutro se je že bližalo. Skoraj so že obupali. Mislili so se vrniti nazaj domov, nato pa so na koncu neba zagledali Sonce. Umivalo si je zobe in se pripravljalo, da bo odšlo na vrh neba. Otroci so bili zelo veseli, ko so ga opazili. Odhiteli so k njemu. Tudi sonce je bilo navdušeno, ko je videlo otroke. »O, dobro jutro otroci. Zelo sem vesel, da vas vidim. Ne dobim veliko obiskov. Zakaj ste prišli?« je reklo Sonce. Otroci so soncu povedali svojo željo: »Želimo si, da ne bi bilo nikoli noči, saj bi se radi bolj dolgo igrali. Ko je noč, nas starši pokličejo k počitku.« Sonce pa se je samo zasmejala. »Hvala vam otroci, ampak noč je pomembna tudi zame. Med nočjo se moram naspiti, da potem drugi dan lahko svetim na vso moč. Ko pa vi ponoči zaspate, se v vašem telesu nabere energija. Če ne bi spali, potem te energije ne bi imeli in se ne bi mogli skupaj igrati.« Otroci so začudeno pogledali. Soncu so še povedali, da so med potjo srečali Luno in bili

do nje neprijazni, saj niso pomislili, da je tudi noč tako pomembna. Zelo jim je žal. Sonce jih je potolažilo, da se Luni lahko opravičijo na poti nazaj. »Joj, je že toliko ura. Moram se vrniti na nebo.« Otroci so zaklicali: »Sonce, počakaj!« Rekli so: »Zdaj vemo, da je noč zelo pomembna. A lahko ostaneš podnevi na nebu samo še dve uri več?« Sonce pa je odgovorilo: »Dve uri je malo preveč. Kaj pravite za eno uro?« Otroci so se nasmejali in prikimali. Potem so se poslovili. Sonce je odšlo na nebo, otroci pa domov. Na poti domov so srečali Luno in jo nagovorili: »Iskreno se opravičujemo, Luna. Prej nismo vedeli, da je noč tako pomembna.« Luna je odgovorila: »Ne skrbite. Pomembno je, da si od danes naprej zapomnite, da sta dan in noč enako pomembna.

Otroci so se z velikim veseljem vrnili domov. Staršem so povedali svojo dogodivščino. Potem so se odšli igrat. Bili so zelo veseli, da so zunaj lahko bili eno uro več kot po navadi. Potem so z velikim veseljem odšli spat.

Sladke sanje otroci.

Zarja Malovič, 7. A

Jakob Lah, 3. A

Darma Fenos, 4. A

MALA MORSKA DEKLICA LILI

Nekoč, pred davnimi časi, je za devetimi gorami v mirnem oceanu živela morska deklica Lili. Bila je šesta, najmlajša izmed šestih hčera kralja Alberta in kraljice Aline. Živel so v velikem gradu sredi oceana.

Lili je bila zelo radovedna, igriva, zabavna deklica. Zelo rada se je potepala in se igrala skrivalnice s svojimi sestrami. Tudi v šoli je bila zelo priljubljena. Ko se je nekega dne vračala iz šole, je na dnu oceana zagledala bleščče školjke. Brž je odplavala k njim. Ko je prišla do njih, jo je začel odnašati močan morski tok neznan kam. Ni vedela, kje se je znašla, zato je pričela klicati na pomoč. Ker ni slišala nobenega odgovora, se je odločila, da bo šla kar sama na pot. Tedaj je ponovno uzrla prelepe školjke. Bile so bleščče in vabljive, da se jim ni mogla upreti. Eno je odprla in v njej našla biserni prstan. Nataknila si ga je in nenadoma se je nekaj zgodilo. Začutila je, da je dobila čarobno moč. S pomočjo te moči je zlahka prišla domov. Ko je vstopila v grad, so jo spraševali, kje je bila. Povedala jim je, da je na poti iz šole na dnu morja zagledala čudovite bleščče školjke. Ko je zaplavala proti njim, jih je bilo vedno več. Zvabile so jo s poti in tako se je izgubila. Žalostna in prestrašena se je poskušala vrniti na pravo pot, a se je vrtela v krogu s čudovitimi školjkami. Ko je eno izmed njih odprla, je v njej našla prečudovit biserni prstan. Nataknila si ga je na prst in spoznala, da je čaroben, saj jo je popeljal nazaj domov.

Od takrat se morska deklica Lili ni nikoli več ločila od prstana, saj jo je vedno, ko je odplavala v težave, rešil in jo vrnil na pravo pot.

Gaja Urek, 2. A

ČAROVNIK

Nekoč, pred davnimi časi, je živel čarovnik Jan. Hotel je pomagati vsem ljudem, saj je imel zdravilno moč.

Nekega dne je srečal gospo, ki je ležala na tleh. Hotel jo je pozdraviti s svojo močjo, a mu ni uspelo. Ni mogel verjeti, da njegove moči ne pozdravijo gospe. Ker se ni več zanesel na svoje moči, jih ni več uporabljal.

Preteklo je spet nekaj časa, ko je zaslišal, kako ga vsi kličejo, naj pride iz hiše in pozdravi otroka. Govoril jim je, da njegove moči ne delujejo več. Še vedno so mu govorili, naj vsaj poskusi. Če ne bo delovalo, pa naj odneha.

Pregovorili so ga in odšel je do otroka. Na njega je položil roke in začel zdraviti. Na koncu je otrok vstal zdrav in Jan je nadaljeval z zdravljenjem preostalih ljudi.

In tako je spet verjel v svoje moči.

Mark Tavčar, 4. B

RESNI MARKO

Vvasici Levandol je živel en resen Marko. Živel je v beli hiši s črno streho. Nekega dne je prišlo devet palčkov. S seboj so pripeljali svojega ljubljjenčka zmaja. Marko ni želel družbe, ker je bil sredi resnega razmišljanja. Odgnal je prijazne palčke, ki so odšli naprej. Nekega dne je bilo Marku dolgčas. Bilo mu je žal, ker je odgnal palčke, saj bi se zdaj lahko igrali. Šel je iskat palčke. Ko je našel njihov dom, je potrkal. Palčki so odprli. Marko se je opravičil in jih povabil na igranje. Prvi dan so šli k jezeru in se cel dan zabavali v vodi in skakali z drevesa. Naslednji dan je deževalo, zato so se pri Marku zabavali cel dan. Najprej so skakali v luže. Nato so se igrali namizne igre. Tretji dan so pri palčkih iskali deževnike in tako so bili najboljši prijatelji.

Resni Marko je tako postal zabaven Marko.

Oskar Hodnik, 3. B

ELEMENTNE VILE

Nekoč je v veličastnem gradu živela prelepa princesa, ki ni bila prijazna, temveč zelo ošabna, zlobna in prevzetna. Če vsak dan ni dobila kaj novega, je v svoji sobi kuhala mulo in metala stvari po tleh.

Na drugem koncu dežele so živele elementne vile: ognjena vila, vodna vila, zemeljska vila in vetrovna vila. Vsakomur, ki je imel kakšno težavo, so takoj priskočile na pomoč. Nekega dne je hudobna čarovnica princa začarala v kužka. Nekaj dni pozneje so elementne vile po gašenju požara našle majhnega kužka skritega v grmovju. Ognjena vila se je spomnila, da kužka odpeljejo k modremu zmaju, ki ve vse. On bo vedel, kje je njegov dom. Zmaj je naročil, da prinesejo elementne kristale, s katerimi bi izvedele, kam morajo odpeljati kužka. Da bi lažje našle kristale, so se vile razdelile in vsaka je šla v drugo smer. Vetrovna vila je opazila grad. Mislila je, da bo tam našla kristale, zato se je odpravila vanj. V tem gradu je živela ošabna princesa, ki je sovražila obiskovalce. Vilo je jezno nadrla in jo ozmerjala z odurnim žužkom. Vila se ni prav dosti menila zanjo, zato ji je odgovorila: »Našla sem kužka, ki nujno potrebuje elementne kristale. Mi lahko poveš, če so v tem gradu?« Princepsi ni bilo mar niti za kužka niti za vilo. Odvrnila ji je: »Če takoj ne odideš, te vržem v ječo.« Vetrovna vila je žalostno odšla. Medtem je zemeljska vila našla kristalno jamo, v kateri so se po stenah bleščali barvni kristali. Takoj je poklicala ostale vile, ki so s kužkom prihiteli do kristalne jame. V jami so našle štiri elementne kristale: ognjeni kristal-rdeče barve, vodni kristal modre barve, vetrovni kristal vijolične barve in zemeljski kristal oranžne barve. Vile so kužka položile na vse štiri kristale. Kužek se je spremenil v čudovitega princa, ki je iskal svojo nevesto. Vsi skupaj so se odpravili iskat prinčevo nevesto. Prišli so v grad, v katerem je živela ošabna in prevzetna princesa. Princu se ošabna princesa ni zdela primerna za njegovo ženo. Šli so naprej, do naslednjega še lepšega gradu. V tem gradu je živela princesa nara-

ve, ki je imela zmeraj nasmešek na obrazu. Princ jo je hotel najprej preizkusiti, če je dobrega srca. Nenadoma so se bliskovito odprla vrata. Skoznje je prikorakala čarovnica - to je bila ošabna princesa, ki se je od jeze, ker je princ ni hotel zasnu-bitu, spremenila v čarovnico. Princesa narave je hotela obraniti princa pred zlobno čarovnico, zato je hitro poklicala stražarje, ki so čarovnico odvedli v ječo.

Princ je zdaj vedel, da je princesa narave zelo dobrega srca. Poročila sta se in skupaj živela srečno do konca svojih dni.

Nika Vidovič, 3. A

MIHA IN VELIKONOČNI ZAJEC

Dan pred veliko nočjo Miha ni mogel zaspati, ker je bil nestrpen, kaj se bo zgo-dilo naslednji dan.

Ko je minila noč, je Miha odšel k maši. Ko je prišel od maše, je na svoji kuhinjski mizi zagledal darilo, ki mu ga je prinesel velikonočni zajček.

Ker velikonočni zajček k njim pride dva dni zaporedoma, Miha naslednji dan ni šel od doma. Raje je ostal doma in čakal velikonočnega zajčka, da ga vpraša, če bo njegov prijatelj.

Pričakal ga je in ga vprašal, če sta lahko prijatelja. Še dandanes sta najboljša pri-jateljja.

Neža Gašparič, 3. B

Emma Sartor, 4. A

MIŠA IZ MESTA SIRČEK

Nekoč je na deveti gori v mestu Sirček za velikim kamnitim obzidjem stal prelep grad, v katerem je živel zaljubljen kraljevski mišji par, ki je kasneje dobil prelepo hčerko Mišo, vendar so jo večinoma klicali Miška. Medtem ko je Miška rastle, sta jo starša vzgajala za bodočo kraljico tega majhnega mesteca. Včasih sta jo morala malce okregati, vendar sta kljub temu bila najprijaznejša starša daleč naokoli. Z njo sta se igrala razne igre ter ji zvečer, ko ni mogla spati, brala pravljice. Miška je nato odraščala in postala dovolj velika, da sta ji mama in oče povedala, kakšna odgovornost jo čaka v bodoče. Miška je bila zelo neučakana, vendar se ni zavedala, da je biti kraljica včasih tudi težkó.

Neko sončno popoldne se je miška odločila, da bo šla nabirat rože, iz katerih bo naredila šopek. Odpravila se je na travnik in začela nabirati cvetlice različnih barv. Bila je tako očarana nad lepoto vseh cvetlic, da sploh ni gledala, kod hodi in se je nenadoma zaletela. Sama se sprva ni zavedala v kaj, vendar je kasneje zagledala zraven sebe deklico. Miša je opazila, da je deklica žalostna in zamišljena, vendar pa je njeno pozornost privlačila krona, ki jo je imela na glavi. Iz radovednosti je deklico ogovorila: »Oprosti, sploh nisem gledala, kje sem hodila in zato te nisem opazila. Kdo si ti?« Deklica se je začela smejati: »Oh, saj je že v redu, nič hudega, saj sem bila tudi sama zamišljena. Sem kraljična Ema iz sosednjega hriba. Kdo si pa ti?« Miša je odgovorila: »Jaz sem princeska Miša iz mesta Sirček. Te lahko vprašam, čemu si tako zamišljena in žalostna?« Ema ji je s težkim srcem odgovorila: »Ah, saj ni nič takega, imela sem samo še en naporen dan v kraljestvu. Sprejela sem napačno odločitev in sedaj me večina ljudi več ne mara. Noben ne razume, kako težko je biti kraljica. Če bi lahko, bi se vsemu z največjim veseljem odrekla.« Miša jo je začudeno gledala, saj takšnih besed o vodenju ni slišala še nikoli. Miška jo je hotela vprašati o tem, vendar je Ema dejala: »Oprosti, ampak vrniti se moram, dolžnosti kličejo.« To je miško zmedlo in zato je na poti domov razmišljala samo o tem.

Ko je prišla domov, je o tem povprašala mamo, ki ji je vse to potrdila. To je Mišo strlo, zato je zvečer razmišljala, kaj naj stori. Postalo jo je tako strah vse odgovornosti, da se je odločila, da bo pobegnila. Tako je zvečer čisto potihó odšla iz gradu in se podala na neznano pot. Hodila je po temi vsa prestrašena in ni več videla, kam stopa. Po treh dneh tavanja je končno zagledala majhno in skromno hišico. Tako se je razveselila, da je odskakljala pred vrata hiše. Odprla ji je gospa Miš, ki jo je povabila naprej. Miša ji je povedala vso zgodbo in jo vprašala, če lahko ostane v hiši za nekaj dni. Gospa je kar prekipevala od dobrote, zato ji je dovolila ostati. Miši v hiši ni ničesar manjkalo in nekega dne je odšla na sprehod ter zagledala Emo. Ampak ni ji bilo jasno, kaj bi Ema delala tukaj, zato je mislila, da si domišlja. Kasneje pa je dobila pismo svojih staršev, ki sta jo prosila, naj se vrne na posest.

Povedala sta tudi, da jima je princesa Ema povedala, kje se skriva. Pisem je bilo vedno več in najrajši jih je poslušala zvečer, ko ni mogla zaspati in ji je gospa brala ta pisma vedno znova in znova. Eno pismo pa je v njej prebudilo željo po vrnitvi, saj je mama v njem povedala, da jo bo naučila, kako se spoprijeti s takšno odgovornostjo. Po dolgem razmisleku je Miša sklenila, da se bo vrnila na grad. S seboj je vzela tudi gospo, da bo služila kot gospodinja, saj je odlično kuhala.

Lahko si mislite, kako presrečna sta bila starša, ko sta jo zagledala na gradu. Tako je torej Miša prevzela oblast in si ustvarila družino, ki je živela srečno do konca svojih dni.

Monja Sabotin, 9. A

VESOLJCI

Neko noč sem spala. Nato me je nekaj potegnilo v vesoljsko ladjo. Najprej sem mislila, da sem v nebesih, nato pa sem zagledala vesoljce. Takrat sem se tako ustrašila, da sem skočila do stropa. Skočila sem tako visoko, da sem se udarila v glavo. Nato sem padla na tla. Sedaj so tudi mene opazili vesoljci. Dali so me na stol in me opazovali. Med seboj so se pogovarjali. Ker ne govorijo našega jezika, sem slišala samo *blu bla bibo vib*.

Na koncu so me dali spet v mojo posteljo, kjer sem nazaj zaspala.

Mina Mahorič, 1. A

Ela Gašparič, 5. A

Urh Šajtegel, 4. A

Jaša Hlupič, 5. A

ODPRAVA RADOVEDNEGA ZMAJA

Nekoč je živel radovedni zmaj po imenu Rokoden. Živel je v majhni vasi na planetu Rolen. Njegova hiša je bila rdeče, vijolične in rjave barve. Bila je pozna jesen. Rokoden je imel zelo rad jesen, ker mu takrat ni bilo ne vroče pa tudi zeblo ga ni. Jeseni se je zelo rad igral, ker je po njem padalo listje. Všeč so mu bile te jesenske barve. Najbolj mu je bila všeč rjava in rumeno oranžna barva listja. Rad je tekal, skakal, se gugal ... Ko ga je mamica Justina poklicala, naj se gre učiti, mu ni bilo nič kaj prijetno. Ker je želel lepe ocene, se je vseeno zmeraj odpravil učiti. Ko se je vse naučil, se je lahko šel ponovno igrati.

Nekoč je med igro zunaj spoznal prijateljico Lilitikabisadono. Bila je zelo čudnega videza oz. oblike. A Rokoden je bil prijazen, zato mu je bilo vseeno, kako zgleda. Zanj je bilo važno le to, da mora imeti prijazno srce. Tako sta se še dolgo igrala. Kmalu je bil večer, zato sta morala vsak v svoj dom. Naslednji dan je Rokoden moral v gozd po čandorene. Hitro je odhitel v gozd Dlaka. Tam ga je trikrat zaporedoma videl leteči oblak. Misлил je, da ima privide. A jih ni imel. Brez čandoren zmaji kot je Rokoden ne bi mogli živeti. Težava pa je v tem, da jih je na Rolenu vedno manj. Gozdove strižejo zaradi lesa in papirja.

V gozdu Dlaka ni bilo več čandoren, zato je moral Rokoden v drugega. A ta je bil zelo, zelo daleč. Ta drug gozd in gozd Dlaka sta bila namreč edina gozdova na Rolenu. Do drugega gozda bi moral leteti dva meseca dolgo, da bi prispel vanj. A ker je bilo to življenjskega pomena, sta se mama Justina in Rokoden odpravila na pot. Letela sta zelo dolgo. Rokodenu se je zdelo, da je star že 350 let. Med letom je videl različne živali: leva, dinosavra, pumo ... Kar naenkrat pa se je znašla pred njima tabla, na kateri je z rdečimi in velikimi tiskanimi črkami pisalo: POT ZAPRTA!!!

Mama Justina je zganjala paniko. Rokoden jo je miril. Kmalu se je zavedla, da z norenjem ne bo rešila težav. Zato je rekla: »Tako. Greva po nasvet, kako priti dalje.« Kmalu sta našla majhno hišo, kjer je stanoval svetovalec Miha. Ta jima je povedal, da jima bo pomagal, če mu prineseta cvetni list cvetice, ki cveti samo ponoči. Strinjala sta se, zato jima je dal zemljevid. Povedal jima je še, da do cvetice lahko prideta le po zvezdah. Rokoden in Justina sta vzela zemljevid in odšla. Justini branje zemljevida ni šlo najbolje, za Rokodena, ki je že od malega zelo radoveden, pa je bila to mala malica. Kmalu sta prispela na cilj. Utrgala sta cvetni list iskane cvetice in odhitela nazaj. V zahvalo jima je Miha razložil, po kateri poti morata nadaljevati. Pozorno sta poslušala. Nato sta se zahvalila in odšla. Bila sta pri koncu z močmi. Če bi lahko prišla do svojega zdravnika, bi jima ta povedal, koliko dni jima še ostane brez čandoren, a žal sta bila predaleč stran. Po treh dneh sta prispela v iskani gozd, kjer sta našla deset čandorenov. Kakor hitro sta mogla, sta vsak naredila nekaj grižljajev, ostale čandorene pa sta nabrala za domov. Dobila sta novih moči in odpravila sta se na pot. Potovala sta dva meseca in pol.

Rokoden je zadovoljen, da je spet doma. Tukaj je namreč njegova nova prijateljica Lilitikabisadona.

Lara Simončič, 5. A

HANS IN ČUDEŽNO PRADREVO

Nekoč je v daljnem Egiptu vladal faraon Neferkare. Bil je najboljši vladar, kar jih je bilo. Nekega dne pa so pod pradrevesom, za katerega niti najstarejši Egipčan ni vedel, koliko je staro, praznovali veliki praznik. Tudi faraon Neferkare je bil tam. Popil je kozarec vina in v trenutku umrl.

Mnogo let za tem so se arheologi odpravili v Egipt, da bi raziskovali še zadnje skrivnosti piramid. Med njimi je bil tudi mlad arheolog Hans, ki je kot najmlajši dobil prvič priložnost, da raziskuje piramide. Bil je zelo vznemirjen. Ko so prišli do piramid, so vsi razen Hansa vstopili vanjo, kajti izkušen sodelavec John mu je rekel: »A vidiš, kaj piše na vhodu piramide? Ti še ne smeš vstopiti, saj si premlad. Raje se razglej naokoli.« Obrnil se je in odšel, Hans pa je žalostno gledal za njim. Bil je zelo razočaran, vendar je ubogal in stopil do velikega drevesa, ki je stalo v bližini in pod katerega senco bo počakal na ostale. Ni vedel, zakaj, vendar nekakšen čuden občutek ga je vlekel tja. Drevo si je ogledal od blizu. Bilo je zelo staro in imelo je nenavadno lubje. Zgledalo je, kot da je vanj vrezana sedem-kraka zvezda. Dotaknil se je je in sredi debla so se prikazala vrata. Hans je bil zelo začuden, vendar je vstopil. Ko se je hotel obrniti, da bi šel po ostale, vrat ni bilo več in znašel se je v temnem drevesu. Slišal je le nekakšno šumenje. Prižgal je svetilko, ki jo je imel vedno s seboj, in si osvetlil prostor. Razgledal se je in zaslišal šumenje potočka, ki se je vil po dolgem hodniku, kateremu ni bilo videti konca. Ob potoku so bile pribite deske. Bile so že zelo stare in majave, vendar je Hans vseeno nadaljeval pot. Bilo ga je zelo strah. Stežka je lovil ravnotežje in ko je že mislil, da mu ne bo uspelo priti do konca, se je znašel v veliki sobi. Osupnil je. Povsod so bile človeške in živalske kosti, lobanje, pa tudi stari kipi, mumije idr. V steni so bile tri manjše odprtine, v katerih so bile krste. Še posebej je v Hansu zanimanje zbudil napol odprt sarkofag. Šel je do njega in ga poskusil odpreti. Komaj je premaknil težek pokrov, na katerem je pisalo Neferkare. Vzelo mu je dih. Ko pa je videl v krsti ležati nedotaknjenega faraona, je bil tako vesel, da bi najraje zavriskal. Naučeno natančno si je faraona ogledal; bil je lepo oblečen, na glavi je imel zlat nakit, oči pa so bile široko odprte. Počasi je faraon odprl tudi usta, iz katerih je poletel moder dim, se spremenil v duha in zapel: *»Faraon Neferkare bil je naš vladar, bil je pravi božji dar. A hladnokrvno so ga umorili, strup so mu v čašo vina vlili, v pradrevo smo ga pokopali, ga pred svetom skrili! A ti, ki si ga spet zmotil, kaznovan bi moral biti. Če boš upošteval moje navodilo, ki je hkrati vsem svarilo, da ta skrivnost ostane v tebi, da se nikoli ne boš vrnil in naš mir ponovno zmotil, ti bo odpuščeno.«* Dim se je spremenil v zlat prstan, okrašen z rdečimi rubini, faraon je zaprl oči in usta, sarkofag se je zaprl.

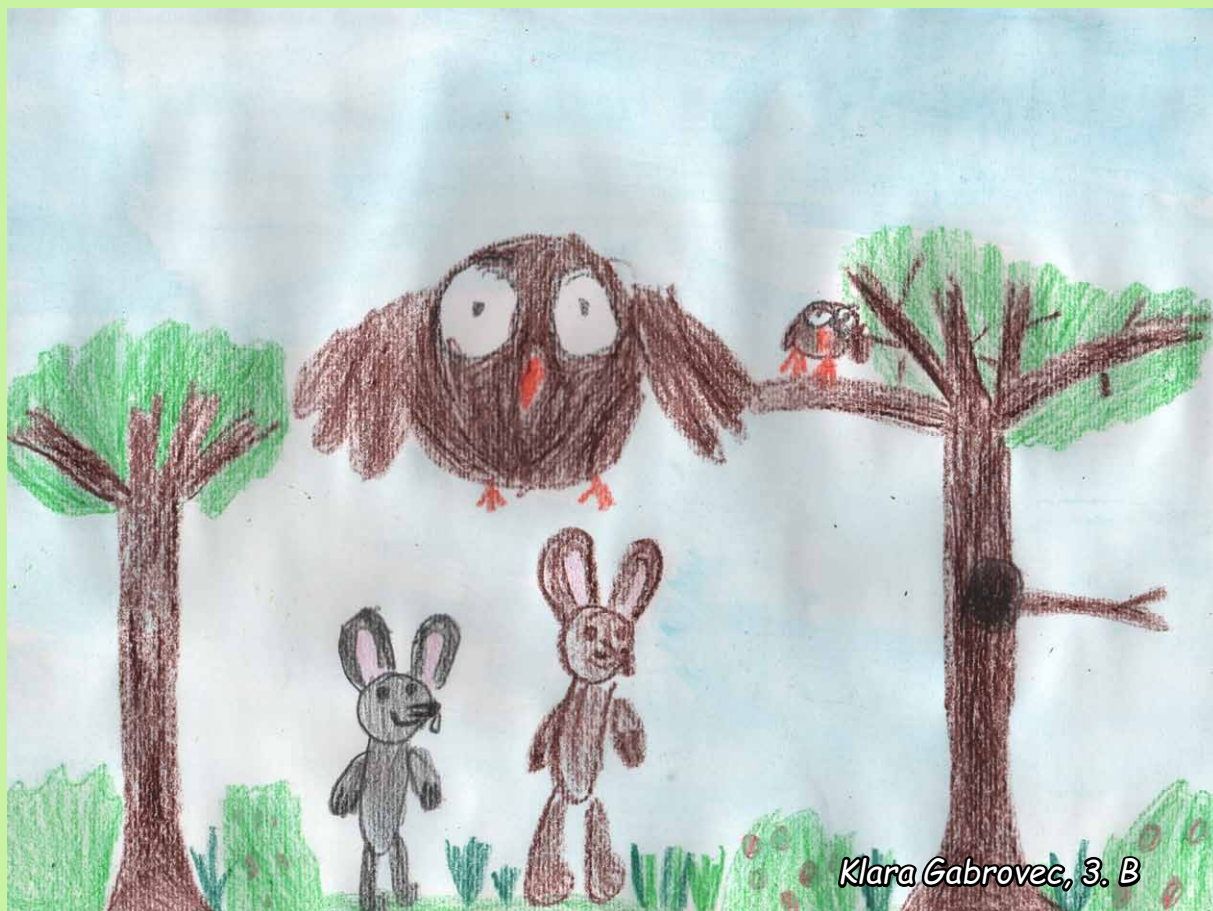
Hans se je čez čas zbudil pod velikim drevesom. Ni vedel, ali je sanjal ali je res vse to doživel. Tedaj pa je v žepu zatipal zlat prstan z rubini in osupnil. Takrat je

vedel, da to niso bile sanje, ampak da se je vse zares zgodilo! Hitro je stekel do ostalih, ki so stali pred piramido, in jim vse povedal, vendar mu ni nihče verjel. Še več, celo smejali so se mu. Eden izmed njih je rekel: »Potem pa nam pokaži to sobo, mumije in Neferkarejev sarkofag. Samo tako boš dokazal, da ne lažeš.« Hans jih je odpeljal do drevesa, a je v tistem trenutku zapihal puščavski veter tako močno, da so se morali umakniti na varno. Po prestanem viharju so se hoteli vrniti, ampak pradedvo je bilo podrto. Hans je začel kopati luknjo, saj je hotel dokazati, da govori resnico, a mu ni uspelo. Vsi so se mu ponovno smejali in ko se jim je končno zasmilil, so mu za nagrado obljubili, da lahko gre naslednji dan z njimi v piramido.

Bil je žalosten, da se je tako končalo, vendar se je vrnil domov s čudovitim pristanom, ki ga je podaril svoji izvoljenki. O svoji prvi dogodivščini po Egiptu je kasneje pripovedoval svojim otrokom in vnukom, ki so ga najraje poslušali pripovedovati o faraonu Neferkareju in kako je prav on našel njegov sarkofag.

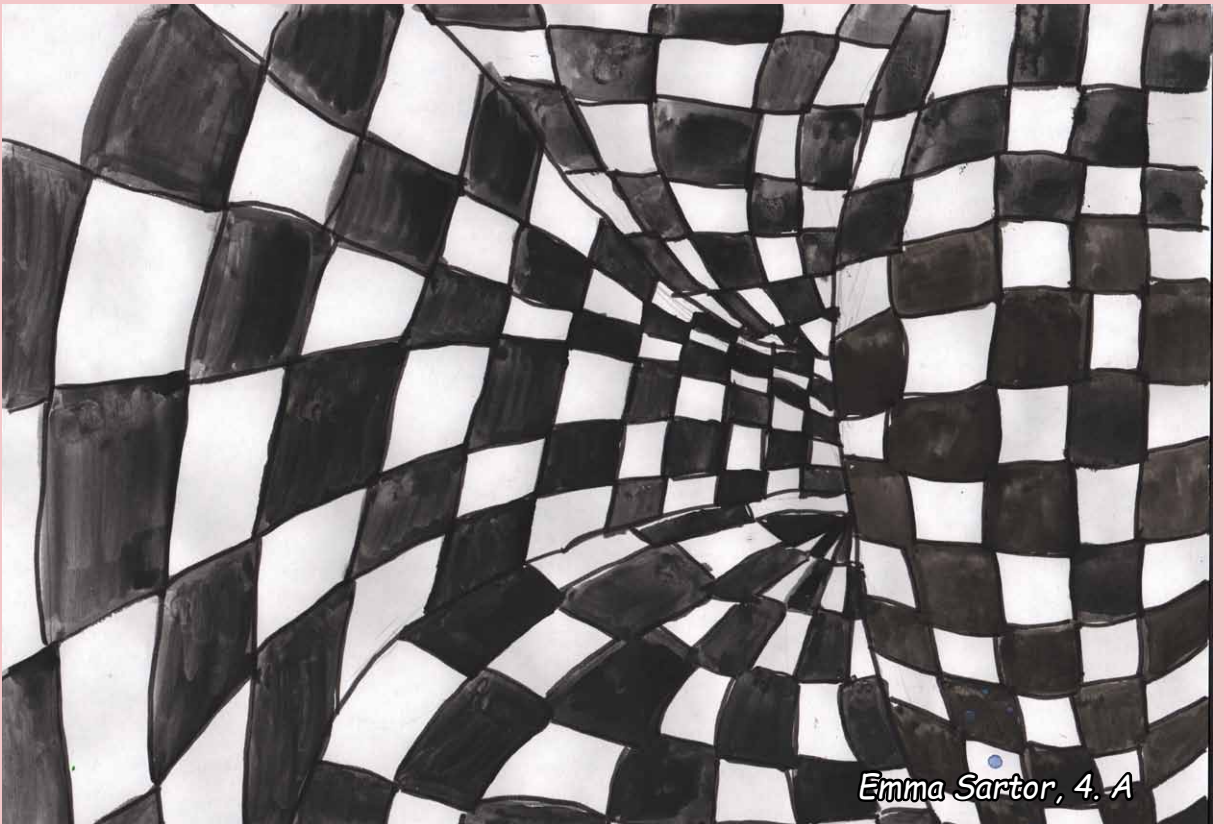
Jana Sever, 9. A

Klara Gabrovec, 3. B

Darma Fenos, 4. A

Emma Sartor, 4. A

HAJDRA

poglavje: Ognjeno železo

Pred 1000 leti je v velikem temnem ognjenem vulkanu v ognjeni deželi živel triglava zmajevka Hajdra. Legenda pravi, da kdor jo premaga, bo imel veliko denarja in bo postal kralj. Konec!

»Uau! Dedek, to pa je nekaj zame. Ko bi le jaz našel Hajdro. To bi bilo prečudovito. Kaj misliš, dedek? Misliš, da bi lahko šel na pot?«

»No ja, lahko greš, ko končaš šolo.«

»Ah, no prav.«

»Čaka te svetla usoda, moj fant.«

Leta so minevala in fant je bil pripravljen. Dedek mu je rekel: »Potreboval boš meč iz ognjenega železa, ki sem ti ga skoval. Na poti pa pazi nase!«

poglavje: Goblini

Fant je šel na pot in prišel do slapa zemljevidov. Tam je bila vsa moč planeta in slap mu je podaril pravi zemljevid. Pot ga je vodila skozi vas Goblinov, preko puščave smrti, vse do ognjene deže. Fant je prišel do prve vasi. Tam so živeli različni Goblini, ki so mu priredili dobrodošlico, mu ponudili klobase, gobe, piškote in raco. Goblini so bila prijazna bitja, ki so se rada šalila in zabavala. A fant je moral hitro naprej.

poglavje: Tiranski škorpijoni

Fant je prispel do puščave smrti, kjer so živeli zemeljski črvi, mumije in tiranski škorpijoni. Fant se je sprehodil skozi puščavo. Bilo je zelo vroče. Še sreča, da je imel dovolj vode. Prišel je do črede škorpijonov, ki so bili veliki kot cela miza. Ker so škorpijoni spustili strup, je sledil fantov prvi spopad. Vsem škorpijonom je odrezal glave in zmagal. Zmaga ga je popeljala do ognjene deže.

poglavje: Mogočno srce Hajdre

Znašel se je na robu preživetja. Poti nazaj ni bilo. A čeprav so v ognjeni deželi živeli demoni in različni zmaji, ga ni bilo strah. Prispel je do temnega vulkana. Oblekel je proti ognjeno obleko in se spustil v vulkan. Tam ga je pričakala mogočna zver Hajdra. Dvoboj se je začel. Fant je planil nanjo. Hajdra se je strašansko upirala. Med bojem ji je fant odrezal vrh glave. S tem je ni uničil, ampak se je spremenila v demona. Vedel je, da jo bo ubil, če uniči njeno mogočno srce. Meč iz ognjenega železa je po dolgem vihtenju le zapičil v njeno mogočno srce in Hajdra je bila premagana. Lahko je vzel zlata, kolikor je hotel.

poglavje: Srečen konec

Fant je z mogočnim Hajdrinim srcem in velikim bogastvom prikoral do kralja. Ta mu je za njegov pogum ponudil svojo hčerko, princeso. Bila je velika poroka in živeli so srečni do konca svojih dni.

Rok Gojčič, 4. A

Zarja Malovič, 7. A

Nina Hodnik, 2. B

SKRIVNOSTNO BITJE V GOZDU

Nekega jutra mi je mami naročila, naj grem v gozd in nabere drva za kurjenje. Čeprav me je bilo strah, sem s košaro odšla v gozd. Bila je prekrasna pomlad. Tako je bilo lepo, da sem čisto pozabila na strah. V ta gozd si nisem nikoli upala, saj mi je mama pripovedovala o legendi, ki pravi, da v tem gozdu živijo skrivnostna bitja. Nihče seveda tega ni verjel razen mene in triletne sestre Darma. Darma se rada igra z mano, a je takrat nisem hotela spraviti v nevarnost, saj bi se ji v gozdu še kaj pripetilo. Prihajal je večer in postalo me je vedno bolj strah. Naenkrat sem zaslišala glas: »Zakaj si prišla v ta gozd?« »Mama mi je naročila naj grem po drva,« sem odvrnila. Iz teme se je prikazala vilinka, ki je jahala nekakšnega modrega tигра z belo-roza šapami. Vprašala sem jo, ali je bitje iz gozda. Prikimala je. Vprašala me je, kako mi je ime. »Zala,« sem odgovorila. »Kako pa tebi?« »Emma. In to je Sladkorček. Bi ga rada zajahala?« mi je odvrnila. Odgovorila sem: »Če lahko, bi ga.« Rekla je, da lahko. Najprej sem ga poskusila pobožati, a se je kar sam stisnil k meni. Zelo dolgo smo se igrali skupaj in čas je hitro minil. Rekla sem: »Zdaj pa moram domov. A ne skrbita, saj bom prišla vsak dan in spet se bomo skupaj igrali.« Vrnila sem se domov in nikomur ničesar povedala o tem, kar se mi je zgodilo. Vsak dan sem se vračala v gozd, kjer sem se igrala skupaj z vilinko in Sladkorčkom. In še zmeraj o tem nihče nič ne ve. »Pa tiho, saj to je moja skrivnost!«

Zala Raušl, 4. A

Eva Ritonja, 2. B

LEDENI PLANET - 1. DEL: LEDENI PRIHOD

Ta zgodba se začne na polnoč v New Yorku. Vsi prebivalci New Yorka so gledali v nebo. Gledali so legendarni ledeni planet, ki se pokaže enkrat vsako leto. Ko so ga z zanimanjem opazovali, se je zgodilo nekaj čudnega. Z ledenega planeta se je odlomil kos ledu in padel v mestni park. To so opazili le trije Newyorčani, in sicer Urh, Rok in Zala. Naslednje jutro so odšli pogledat, kaj se je zgodilo. V ledu so opazili zamrznjeno zver, ki je nenadoma pomežiknila. V ledu je naenkrat zazevala velika razpoka. Zver je bila končno osvobojena ledenega zapora. Urh, Rok in Zala so zbežali v bližnji gozd. Ledena zver jih je pričela loviti. Ko so prišli do mesta, je pošast nenadoma bruhnila led in vse tri zmrznila. Stalili so se šele naslednji dan. Pogovarjali so se, kako bi vrnilo pošast na ledeni planet, ampak niso se spomnili nobene pametne rešitve. Takrat so opazili v ledu zamrznjeno roko, ki je držala čudno napravo, na kateri je pisalo »POMANJŠEVALEC«. Pošast so pomanjšali, zaprli v kletko ter jo odnesli v klet. Konec v nadaljevanju z naslovom »Kralj ledenega planeta skuje maščevanje!«

Urh Šajtegel, 4. A

ZGODBA O ČRVIČKU POLDEKU

Nekoč je na velikem vrtu živel črviček Poldek. Bil je največji črv na vrtu, zato so ga klicali Velikan. Poldek je bil vesel, da je največji, a hkrati tudi žalosten, ker ni imel prijateljev, saj so se ga zaradi njegove velikosti vsi bali. Zato je sklenil, da bo odšel po svetu in si poiskal prijatelje. Še istega dne se je odpravil na pot. Poldek je potoval sedem dni in sedem noči, dokler ni prišel do velikega gozda. Tam je zagledal velike ptice in se hitro skrilo v luknjo v tleh. Nato je zaslišal nek glas. Pokukal je iz zemlje in videl velikega čuka. »Kdo si ti?« je vprašal črviček. »Ime mi je Krempeljček. Ime sem dobil po svojih velikih krempeljih,« reče čuk, »in nekaj imam zate«. Poldek še vedno kuka izpod zemlje, a ga vseeno zanima, kaj ima Krempeljček. »Kaj pa imaš to?« vpraša Poldek. »Čarobni list,« odgovori čuk. Črv Poldek se čudi, saj ne razume. »Čarobni list ti omogoči, da prideš, kamor koli hočeš,« reče čuk. »Res?« vpraša Poldek. »Da,« pritrudi čuk. Poldek prileze iz svoje luknje v zemlji. Tedaj zapiha rahel veter in čarobni list odnese na drevo. »Pojdi po listek,« reče Poldek. »Ne morem,« odgovori čuk, »ne znam leteti. Potujem samo s tem listkom.« Poldek je želel čuku pomagati, zato je splezal na drevo po listek in ga prinesel nazaj. »Izvoli,« je rekel Poldek. »Ne ne, obdrži ga. Ti si se potrudil in šel ponj«. Tako je Poldek dobil čudežni listek. Zaželel si je, da bi prišel na vrt s polno zelenjave in prijateljev. In želja se mu je takoj uresničila. Od takrat Poldek živi na tistem vrtu, se igra s prijatelji in ves dan lahko je zelenjavo.

Andraž Alič, 6. B

Lan Ozvald, 2. A

Tisa Julija Golob, 2. A

KAKO JE ZMAJČEK PREŽIVEL BOŽIČ

Bilo je jutro in vsi so bili zelo veseli, saj se je bližal božični dan. Zmajček se je zbudil in šel v kuhinjo peč piškote. Navdušen je bil, samo en dan ga je ločil od božiča. »Vau, zunaj sneži! Ampak preden se grem igrat,« si je mislil Zmajček, »moram napisati še pismo Božičku. Komaj čakam, da mu povem svoje želje in se grem nato s prijatelji kepat.« Napisal je pismo in se šel igrat. Nenadoma je zaslišal: »Hou, hou, hou«. Prestrašil se je in pobegnil v posteljo. Čakal je na svoje darilo. Ko je spal, se je po dimniku v njegovo hišo spustil Božiček. Dobri Zmajček je dobil lepo darilo. »Zima je lepa,« si je mislil.

Ko je Zmajček srečal svoji prijateljici Hano in Pio, jima je rekel: »Tudi vidve boudita pridni v šoli, pa pride k vama Božiček z darili.« Hana in Pia pa sta si mislili: »2017 je tako najino najlepše leto, saj sva začeli hoditi v šolo. Zelo radi imava najine sošolce in učiteljici.«

Hana Kmetec in Pia Peršuh, 1. B

KAČA KLOPOTAČA

Nekoč pred davnimi časi, za devetimi gorami in za devetimi vodami, sta v majhni Nvasi živela mati in sin. Mati je sinu vsak večer pripovedovala pravljico o Kači Klopotači, ki je ujela kraljično in jo imela ujeto v veliki jami. Sin je odrasel in z leti ga je vedno bolj začela zanimati zgodba, o kateri mu je govorila mama. Ta mu je znova povedala vse, kar je vedela o zgodbi.

Ko je bil star 22 let, je šel iskat kraljično. Potoval je en teden, da je prišel v mesto, kjer je bila ta jama. Tri ure je hodil do jame, v kateri je bila kraljična. Fant je pogumno stopil v jamo in zagledal prelepo kraljično ter pred njo veliko strašno kačo. Približal se je kraljični in kača se je zbudila. Jezno je zasikala, fant se je prestrašil in zbežal iz jame. Odšel je v mesto, kjer je s srebrniki plačal prenočitev. V isti sobi je bil nek moški, ki mu je znal povedati vse o tej kači. Izvedel je, da gre kača vsako sredo ob 16. uri iz brloga po hrano v gozd. Fant je v sredo ob 15.30 prišel do jame. Kača ga je videla in jezno sikala, zato se je umaknil in skrnil. Ob 16. uri je odšla iz jame po hrano. Fant je stekel v jamo, zagledal kraljično, jo zgrabil za roko ter rešil iz brloga. Prečkati sta morala gozd, v katerem je bila kača. Ko se je fant pobliže srečal s kačo, je na njenem čelu opazil kristal. Vzel je palico in jo vrgel naravnost v kristal. Nekaj trenutkov se ni zgodilo nič. Pogledal je stran in ko je znova pogledal proti kači, je kar nenkrat ni bilo več tam. Na tleh je ostal le kristal. Pobral ga je. Fant in kraljična sta se zaljubila. Priredila sta veliko svatbo, ki sta jo plačala s kristalom. Srečno sta živela do konca svojih dni.

Nik Tavčar, 5. B

RDEČA KAPICA V VELEMESTU

Nekoč je v stolpnici velemesta živela Rdeča kapica. Mama jo je poslala k babici in ji dala Big Maca zanjo. Ko je Rdeča kapica bila že na hodniku, je mama stekla za njo, saj ji je pozabila dati še kokakolo za babico. Rdeča kapica se je odpravila na pot. Nekaj časa je hodila, ko je nenadoma zagledala veliko senco. Bil je odvetnik. Skupaj sta odšla do babice. In glej ga zlomka. Ko sta vstopila v babičino hišo, sta srečala dva moška, ki sta hotela ugrabiti babico. Rdeča kapica in odvetnik sta brž poklicala policijo in ugrabitelja so odpeljali v zapor. Babica se je vsa srečna lotila Big Maca in kokakole, saj je bila že zelo lačna. Rdeča kapica se je odpravila domov. Ker je bila žejna, ji je mama dala kokto. Rdeča kapica je vzela kokto in svoj naj-novejši mobilni telefon ter se odpravila v svojo sobo. In živela je svoje moderno življenje do konca svojih dni.

Laura Bricelj Čelan, 4. A

CIRKUŠKI KLOVN

Nekoč je živel skromen deček. Star je bil 7 let. Vsi so ga imeli za tepčka, saj ni vedel niti koliko je 1+1, tudi brati in pisati ni znal. Živel je v preprosti hiši z mamo in očetom. Nekega dne je v mesto prišel cirkus. Deček je malce postopal po mestu in zagledal plakat, na katerem je pisalo »IŠČEMO DEČKA STAREGA OD 3 - 11 LET, KI BO V CIRKUSU KLOVN!« Že nekaj časa si je želel postati cirkuški klovn. Malo je premišljeval, potem pa se je odločil in si mislil: »MOGOČE PA MI LE USPE!« Čez tri dni je odšel na avdicijo. Moral je pokazati vse svoje vragolije: stojo, kako žonglira in vse, kar klovn mora vedeti. Odlično se je izkazal, zato je bil sprejet. S šefom so sklenili, da bo čez devet dni predstava. Do predstave je trdo vadil. Dan pred predstavo pa je bil grozen dan. Deček si je zlomil roko, medtem ko je vadil stojo. V trenutku se mu je svet postavil na glavo. »Kaj sedaj? Saj z zlomljeno roko ne moram biti klovn!« si je mislil. Odšel je na sprehod v gozd. Bil je ves potr in žalosten, ker je mislil samo na cirkuški nastop. V gozdu je srečal prijaznega starca. Ta ga je pozdravil in vprašal: »Zakaj pa si tako potr, fantič?« Deček je odgovoril: »Kaj ne bi bil potr, če imam pa zlomljeno roko in bi jutri moral igrati cirkuškega klovna.« Starec mu je dejal: »Jutri boš lahko klovn.« Dečka je zanimalo, kako. Starec mu je razložil: »Če boš poiskal najvišje drevo v tem gozdu z luknjo v deblu. Noter pomoli roko in začutil boš, da je nekaj v njem. To stvar vzemi ven in ker so njeni žarki čarobni, ti bodo pozdravili roko. To je vse.« Ko je starec to izrekel, je izginil. Deček je hodil in hodil. Večerilo se je že. Nato je le prišel do tega drevesa, ki ga je omenil starec. V deblo je pomolil roko in ven potegnil svetilko. Posvetil si je na roko in roke ni imel več zlomljene. Žarki te svetilke so bili res čarobni. Odhitel je domov in naslednji dan bil zelo srečen, da je lahko nastopal v cirkusu. Nastop mu je šel zelo dobro, vsi so mu dolgo ploskali. Deček je bil res zelo dober klovn, ki je razveseljeval občinstvo, zato so ga vsako leto povabili v cirkuško predstavo. Tam se je naučil tudi seštevati, brati in pisati. Tako je živel srečno do konca svojih dni.

Stina Lah, 6. A

Zala Raušl, 4. A

Maša Salemovič, 3. A

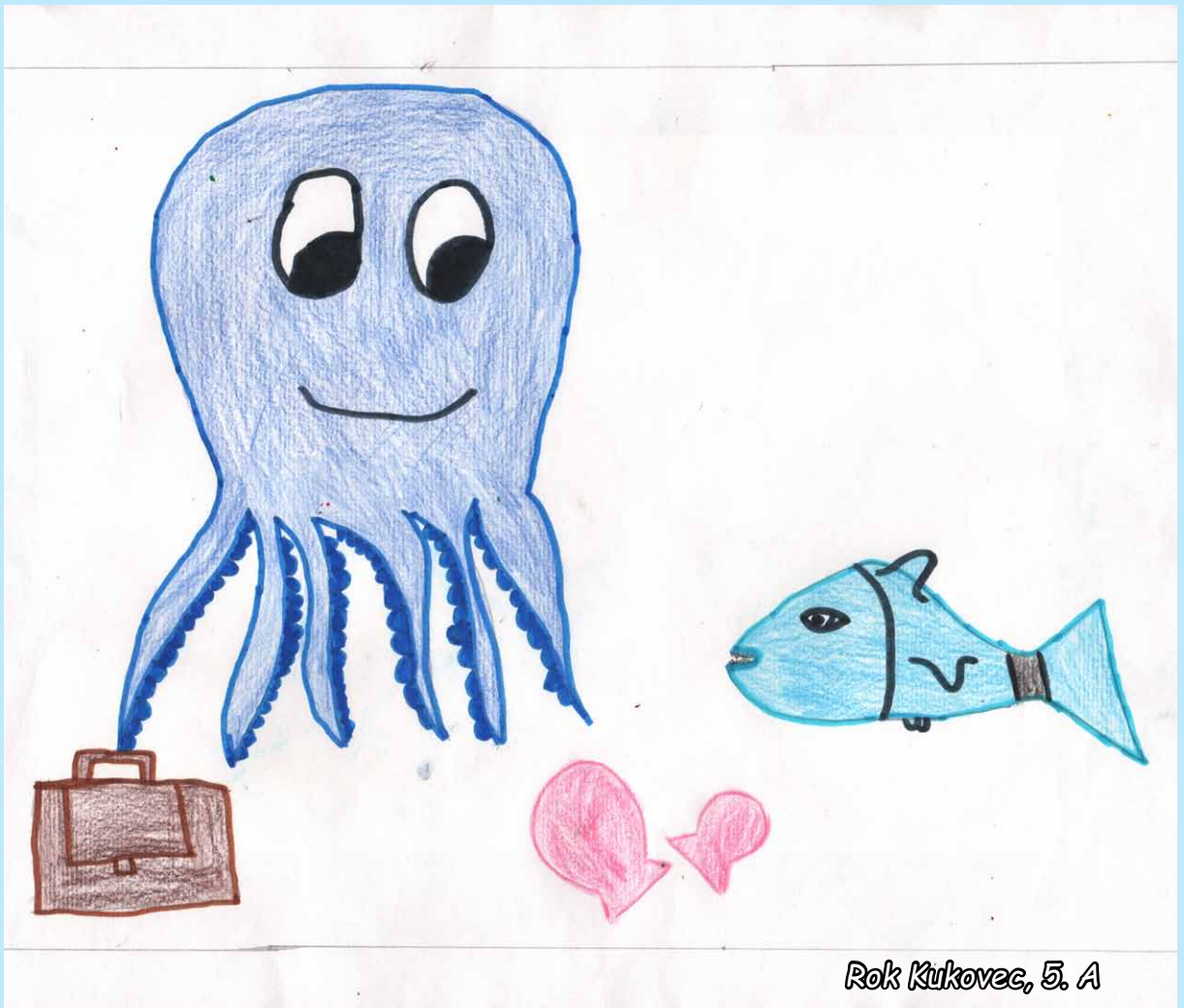
DOLGČAS MALE HOBOTNICE

Živela je mala hobotnica, ki se je strašansko dolgočasila, dolgočasila in dolgočasila. Nekega dne je sklenila, da bo odšla malo po morju. Nališpala se je in odplavala. Zaplavala je daleč v globino. Tam je srečala ribo, katere se je zelo prestrašila. Hitro je raje splavala v manj globoko vodo. Tam je srečala orado, ki je bila ravnokar pri kosilu.

Ob tem je pomislila na dom in se odločila, da je njene pustolovščine konec in gre raje domov. Plavala je in se naenkrat znašla v jati meduz. Ni vedela, kam naj gre. Naenkrat je priplaval še kit. Mislila je že, da jo bo napadel in je to njen konec. Zelo jo je bilo strah. A kit je le pregnal meduze in rešil malo hobotnico. Nato jo je pospremil še do njenega doma.

Od takrat sta nerazdružljiva prijatelja in mali hobotnici nikoli več ni dolgčas.

Rok Kukovec, 5. A

Rok Kukovec, 5. A

ŽELJA PO SVOBODI

Za sedmimi gorami, morda tudi za devetimi, je bilo kraljestvo. Sredi kraljestva je stal grad s tremi stolpi. V tem gradu je živel kralj, ki je imel tri prelepe hčere, ki so bivale vsaka v svojem stolpu. Imel jih je zelo rad, a bal se je, da bi se jim kaj pripetilo, zato je vsak stolp varovalo sedem vojakov. Ti so stražili dan in noč.

Najmlajša hči Zala, pa si je zelo želela videti in spoznati naravo, ljudi, živali, ... Hrepenela je po svobodi. Razmišljala je, kako bi ukanila vojake, da bi le za kratek čas lahko spoznala svet zunaj gradu. Razmišljala je, a se ni ničesar spomnila.

Zvečer, ko je legla v posteljo in se pokrila s svojimi svilenimi odejami, se je spomnila, da bi lahko skozi okno, ki gleda proti gozdu, splezala.

Zgodaj zjutraj, ko je bil še mrak, je zvezala svoje svilene odeje in se previdno spustila do tal. Bila so mehka kot preproga. Tekla je hitro, kolikor je mogla in že je bila v temnem gozdu. Nič je ni bilo strah. Bila je tako vznemirjena, da niti opazila ni, da ji nekdo sledi. Bila je zlobna čarovnica Matilda, o kateri je že veliko slišala. Vsi so se je bali. S svojimi močmi jo je uročila in jo odpeljala v svoj dom, ki je bil globoko v gozdu. Šele ko je Zala čarovnica zaklenila v klet, je ugotovila, da je ujeta. Začela je jokati in klicati pomoč, a je ni nihče slišal. Deklica je po nekaj prenehala in postala je ujetnica.

In kaj se je medtem dogajalo na gradu? Ko je kralj izvedel, da je njegova najmlajša hči izginila, je takoj za njo poslal svojih devet najboljših vojakov, da jo poiščejo in pripeljejo nazaj. Iskali so jo dvanajst mesecev, a zaman. Niso je našli.

Kralj je mislil, da njegova hči ni več živa, zato je ukazal, da morajo na oknu njenega stolpa vsako noč goreti tri sveče v spomin na ljubo hčer.

Zala pa je pri čarovnici preživljala težke čase. Ves čas je morala pospravljati in nikoli ni bilo dovolj čisto.

Ko je nekega dne pospravljala na podstrešju, je pod omaro našla prašno skrinjico. Ko jo je vzela v roke, se je skrinjica odprla in iz nje je žarela topla svetloba. Nankrat pa je zaslišala nežen glas. Bila je dobra vila, ki jo je čarovnica pred mnogimi leti zaprla v to skrinjo. Joj, kako se je vila razveselila! Ni se mogla zahvaliti svoji rešiteljici, zato ji je ponudila, da ji lahko izpolni tri želje.

Seveda si je Zala najprej zaželela, da bi čarovnica za vedno izginila in se je ne bi več nihče bal. To se je takoj uresničilo. Druga želja je bila, da bi se iz tega globokega gozda vrnila domov. Tudi to se je uresničilo. In še zadnja želja? Da bi bila s svojima sestrama svobodna in bi lahko vse tri po svoji volji tekale po kraljestvu. Ko je Zala izrekla še zadnjo željo, je vila izginila.

Res se je zgodilo, da oče svojih hčera ni več zaklepal v stolpe, saj je spoznal, da takšno življenje ni srečno. Tako se je Zala uresničila še zadnja želja.

Tako se je zgodilo, da je bilo kraljestvo za sedmimi ali devetimi gorami spet polno sreče in veselja in vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Hana Holc, 6. A

Lin Lixin, 5. B

Tim Benko, 2. B

MAJHEN, A POGUMEN

Nekoč pred davnimi časi je bila nekega večera zmajevska veselica. Po jami je kar odmevalo, saj so zmaji takrat živeli v jamah.

No, torej na veselici se je pilo, jedlo, plesalo, pelo, skratka vse. Slišalo se je kar na drugi hrib. Na drugem hribu pa je stal grad s sedmimi stolpi. Vsak stolp še je imel tri okna. Grad je imel še tri velika vhodna vrata. V tem gradu je vladal črni škrat. Ta črni škrat je imel črne oči, črne lase, črno palico in črne zobe. Na sebi je imel črno ogrinjalo, črnega pajaca in sedem črnih zvončkov okoli pasu. Bil je zloben, len in razvajen. Ko je črni škrat slišal petje in glasbo, se je odločil, da gre pogledat, kaj se tam dogaja. Na zmajevski veselici je bil tudi mladi zmaj Maks. Drugi zmaji so ga klicali Neraks, to naj bi pomenilo neroda Maks. Imeli so ga za neumnega, ker je bil najmlajši. V resnici pa je bil zelo pameten, še bolj kot drugi zmaji. Ker je bilo Maksu na veselici dolgčas, se je odpravil v svoje skrivališče v jami in zaspal. Takrat pa je na veselico prišel črni škrat s svojimi stražarji. Stražarjem je ukazal, naj ujamejo zmaje, saj so tako ali tako pijani in ne bodo vedeli, za kaj gre. Stražarji so naredili tako, kot jim je rekel črni škrat. Skupaj z zmaji so se odpravili v grad, kjer so zmaje zaklenili v ječe. Maksa niso opazili, saj je bil v svojem skrivališču. Naslednje jutro so se zmaji zbudili in niso vedeli, kje so. Ko so videli črnega škrate, so vedeli, kje so in začeli so kričati, bruhati ogenj in še marsikaj. Opazili so tudi, da ima škrat črno palico, a se zanjo niso zmenili. Kmalu so utihnili. Nato je črni škrat spregovoril: »Nisem vas ujel zase, ampak za mojega dobrega znanca. Dal vas bom njemu, on pa meni denar. Torej šli boste z mojimi stražarji za devet gora, za devetimi gorami bodo trije gozdovi. Z vami bom poslal tudi svojo palico, ki bo tam izgovorila en urok in izginili boste za vedno.« Zasmeljal se je škrat in zasmeljala se je palica. Medtem se je Maks že zbudil in opazil, da ni drugih zmajev. Začel je slediti stopinjam, ki so ga vodile do gradu. Vse je slišal skozi okno. Hitro ga je razbil, črnega škrate prijel za ogrinjalo, ga zavrtil, da je kar poletel na drugo stran, medtem mu je hitro iztrgal palico, rešil zmaje in nek zmaj je bruhal ogenj v palico, da je zagorela. Nato je izginila, izginil je tudi škrat in stražarji.

Od takrat so zmaji Maksa imeli za pogumnega in pametnega in nikoli več se niso norčevali iz njega.

Vita Lazić, 6. B

Nyree Zora Gurnick, 3. B

Kaja Predikaka, 3. B

Zen Fenos, 2. A

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Odgovorna oseba: ravnateljica Helena Ocvirk

Glavna urednica in idejni vodja: Alenka Kandrič

Mentorji literarnih del: Natalija Nežmah, Brigita Krajnc, Alenka Štrafela, Aleksandra Žarkovič Preac, Simona Truntič, Barbara Majhenič, Marjeta Kosi, Dejan Majcen, Darja Brlek, Simona Jakomini, Vlasta Mlinarič, Renata Debeljak, Alenka Kandrič

Mentorji likovnih del: Alenka Štrafela, Alenka Kandrič, Aleksandra Žarkovič Preac, Simona Truntič, Barbara Majhenič, Simona Jakomini, Nina Kolarič

Avtor ilustracije na naslovnici: Matjaž Habjanič, 2. A

Lektoriranje: Vlasta Mlinarič

Grafično oblikovanje: Peter Majcen

Izdala: OŠ Olge Meglič Ptuj

ISSN 2463-9613 (spletna izdaja)

Maj, 2017